

Mezi kapkami deště

Michal Krupička

Co je lidský život pro bohy? Věc vážná? Věc humorná? Hra v kostky? Nebo jen hod mincí? Panna nebo orel? Kdo přežije dlouhou noc?

Mince letí, roztáčí se...

Panna...

Nenápadně nahlédnu za roh. Strážný se vzdaluje. Vše jde jako po másle. Lehce stáhnou tmavou roušku z úst, abych se lépe nadechl. Srdce buší až v krku. Pár lehkými kroky překonám chodbu k dalšímu výklenku a vyšvihnu se do něj. Po odpočítané minutě se ozvou kroky opět. Strážný okusujíc kus kýty projde na druhou stranu. Zaskřípu zuby, když vidím toho obtlouklého hrubiána.

Uvažuji o městě pod šlechtickou čtvrtí. O lidech pálených po tuctech, o karanténách a strachu z ostatních. O věži čarodějů tyčící se nad městem jako zachmuřený tyran. Na lahvičku protilátky musí člověk vydat denně kolem půl sta zlatých. Nikdo kromě vyšší šlechty si nemůže takovou cenu dovolit a tak umíráme jako krysy. Plazíme se v kanálech a snažíme se mnoha cestami sehnat peníze na jedinou dávku léku. Utíkat z města obklopeného královskými elfskými lovci s připravenými luky. Kolem hradu se množí mrtví, rozkládají se a vrány mají hostinu.

Přeruším tok myšlenek, když muž zajde za roh. Vyklouznu ven a plížím se dál chodbou. Míjím zdobené gobelíny. Dveře tiché. Dveře, za kterými zní chrápání, hovor či milostné vzdechy. Plížím se místem, kde život není prokletí. Cítím to z kamenných stěn, cítím to z lidského života. Pro ně není mor nic, než komplikace. Povzdychnu si a odplivnu na obraz pána domu. Tlustý lord Bartuc si tu hová ve své pracovně, prsty obalené zlatem složené na břiše. Tlusté tváře má roztažené úsměvem a prasečí očka sledují kolemjdoucí. Plivnu mu do obličeje ještě jednou.

Je to tu... Blížím se ke galerii. Lord Bartuc má bohatou sbírku starožitností. Zdobné zbraně vytažené z hrobek králů a hrdinů. Vycpaniny bájných zvířat. Obrazy předních umělců království. Trpasličí runové umění. Mohutná místnost se táhne celým východním křídlem jeho sídla. Přitisknu se ke zdi a nakloním se k proskleným dveřím. Strážný stojí zády. Rychle se pohnu a okovaný kyj opíše oblouk. Volnou rukou chytanu padající tělo. Odtáhnou ho do svého předchozího úkrytu a rozběhnu se ke dveřím do sálu. Mám deset minut, než přijde nová směna.

Probíhám galerií a sbírám do pytle předem vybrané předměty. Náhle se zarazím. Nejsem tu sám! Hledím si do tváře s Bartucovým synem. Zrovna se potácí s lahví v ruce od ležící děvečky. Zřejmě ji ukázal lásku rodu Bartuců. Dívka je viditelně v bezvědomí. Krev jí teče z rozbitého nosu a potrhané oblečení leží všude kolem. Náhle cítím, jak se ve mně vzbouří všechna nenávisť k šlechtě. Vytrhnu z pouzdra u pasu dýku a vrhnu se na malého tyrana. Má zbraň opíše dva rychlé oblouky a tunika mladého se barví krví. Třetí oblouk zabrání křiku toho prasete. Lahev s křápnutí dopadne na zem a červené víno se mísí s krví svého majitele. Překročím tělo cítíc jen vztek a pokračuji ve výběru cenností.

Po pěti minutách stojím s plným vakem přes rameno a zdobenými pochvami u pasu a na zádech před oknem. Vše jsem připravil předem. Teď se jen rozběhnu a proskočím sklem. Pod ním dopadnu do hromady sena. Cítím, jak mí náraz zabrní celým tělem, ale nenechám se zpomalit. Z kabátu vytáhnu kouli velikou asi jako pěst. Tento trpasličí vynález není v těchto částech království moc rozšířený a já jsem rád, že jsem ho našel při pálení mrtvých z jedné alchymistické dílny. Přiložím konec doutnáku k louči. Prskající výbušninu hodím ke zdi a rychle běžím pryč. Skryju se ve stínu nádvoří. Výbuch otřese světem. Zeď je prolomená asi do poloviny. Všude kolem leží úlomky kamení. Nadechnu se a v hlavě mi proběhne modlitba. Je vyslyšena. Strážní probíhají kolem mě, aby zjistili, co se stalo. Rychle se odlepím ode zdi, běžím ke strážnici vedle brány. Proskočím dovnitř a vezmu svazek klíčů. Zarachotím klíčem ve dveřích vedoucích do města. Než se kdokoliv vrátí, už mě i lup pohltí stíny rušené jen ohněm z mrtvých.

Orel...

„Dobrý den pane Bartucu.“ Řeknu, když mě stráž uvede do prostorné pracovny, jejíž vybavení je dražší než celý domov mé rodiny. Muž je viditelně v naprosto nevyzpytatelné náladě. U někoho pověstného jeho krutostí je to nebezpečný stav. Musím jednat opatrně.

„Mám pro tebe práci, Liško.“ Řekne bez úvodů a vyklopí do sebe sklenku průzračné tekutiny ze zdobené sklenky. Samozřejmě, jinak by sem nikoho z dolního města nepustil. Nikoho, kdo se za dob moru proslavil odklizením nepohodlných osob. Nikoho, komu by bylo ze sebe samého tak zle. Rodina ale peníze potřebuje.

„Zajisté pane Bartucu. Co pro vás mohu udělat?“

„Vykradli mě, Liško. Sprostě, mě přímo před nosem. Navíc zabili mého jediného syna.“

„Upřímnou soustrast...“

„Vaše soustrast je mi u prdele,“ vykřikne ta tlustá opice „chci zpět své věci a to za každou cenu. Zabte toho, kdo je vzal. Udělejte z něj odstrašující příklad.“ Řve a prská kolem sebe, je mi z něj na zvracení.

„Vaše přání je mi rozkazem, pane.“ Odpovím a lehce se ukloním.

„Dobře, dám vám za tuto práci sto zlatých, ale odvedte ji pořádně Liško, je to osobní.“ Uklidnil se, pravděpodobně představou, že jeho mučící nástroje opět okusí někdo ze služebných. Zaskřípu zuby a ukloním se ještě jednou. Odcházím z místnosti a přeji si, aby mi někdo dal zakázku zabít to prase. Dobře taký vím, že to nikdo neudělá. Na to má moc velký vliv.

Když jdu pryč ze sídla, prohlédnu na sebe v zrcadle. Vysoký, upravený ve vyšivaném kabátci, na zádech pruhy ryšavé kožešiny, dlouhý meč u pasu, vysoké boty, natažená kapuce a tvář zdobená škraboškou ve tvaru lišky. Znak morových vrahů, jak jsme nazýváni. Lidé, kteří se rozhodli získávat peníze za zabíjení našich vlastních lidí pro peníze šlechty. Sáhnu do kapsy a vytáhnu barevnou tabletku. Polknu ji. Chvilku se mi točí hlava, ale pak je vše v pořádku. Droga působí a já zase mohu chvíli žít sám se sebou. Liška odejde z prasečího chlívku.

Mince letí, obrací se k pádu...

Panna...

Schoval jsem lup ve skryši v jedné vyhořelé chatrči mého starého přítele, jehož mor už dostihl. Hlavou mi probleskla myšlenka, jak jsme s bratrem stáli u hranice, kde hořelo jeho tělo, a otec nás držel kolem ramen. Kde je má rodina? Proč je pryč teplo rodinného krbu? Vše mi už tento mor vzal. Kromě mého vlastního života.

Teď se blížím k doupěti Krysy. Znamého překupníka z chudinské čtvrti. Vysloužil si svou přezdívku ani ne kvůli vzhledu ale kvůli schopnosti prodat cokoli kamkoliv. Za provizi samozřejmě. Jeho vlastenecký duch, jak to sám nazýval, je ale v době moru nepopíratelný. Proto nepřiráží k procentům své provize na rozdíl od doby před morem... o moc.

Má pěst buší na jeho dveře. Uhlazený elegant středních let mi otvírá v zápětí. Je rozespálý ale v jeho tváři rychle začne hrát obchodní výraz.

„Pojď dál, chlapče, jen pojď dál.“ Pokyne mi a ustoupí ode dveří, nenápadně se rozhlížeje na obě strany ulice. Vejdou tedy do skromně zařízené haly sloužící i jako obchodní kancelář. Nevím o nikom, kdo by viděl z jeho domu více než tuto místnost. Snad jeho bratr Medvěd. Tomu na rozdíl od Krysy padne vzhled ke jménu jako ulitý. Opírá se o dveře do zadní části domu jen v kalhotách. Ruce má zkřížené na hrudi a dlouhé vlasy i vousy má rozčuchané spánkem. Zamručí na pozdrav a plní svou roli mlčenlivého strážce dokonale.

„Co pro nás máš, beránku?“ zašklebí se Krysa a já zatnu pěsti. Nemám rád, když se mnou jednají neuctivě. Tady ale musí osobní pocity stranou.

„Lup od Bartuca.“ odvětim co možná nejlhostejněji a s potěšením sleduji, jak Krysa zalapá po dechu.

„To jsi byl ty beránku?“ šklebí se jako šílenec. „Máme dnes štěstí, Medvěde, doopravdy štěstí. Nedáš si panáka, beránku, je co slavit!“ je ve svém živlu. Čtyřicet procent zisku z prodeje jde do jeho kapsy. Pak se má jeden divit. Vzpomenu si na otcova slova, „Nenech se ovládat vztekem, synku...“ a snažím se jich držet.

„Ne, děkuji.“

„Jak chceš, to já si tedy dám moc rád!“ řekne a sáhne po lahvi na stole. Opře se pohodlně o desku a napije se.

„Dobrá, to by bylo. Teď otázka ceny. Kolik toho je?“

Popíšu mu, co se mi podařilo získat a sleduji, jak se s každou položkou na seznamu jeho pohledný obličej rozjasňuje. I pomalého Medvěda nenechávají ty věci chladným. Vidím, jak se mu v obličejí střídá změť pocitů od radosti přes údiv po obavy.

„Musím ti říci, že ses překonal beránku. Za tyhle věci bude prachů na měsíc léku.“

„Jen prodloužení agónie.“ řeknu potichu.

„Cože?“

„Nic, Kryso. Jak se domluvíme?“

„Seženu kupce a najdu si tě.“

„Zvládneš to?“ usměju se.

„Nepochybuji, beránku, o schopnostech krys.“ vrátí mi škleb.

„Budu tě čekat.“ řeknu a otočím se k odchodu. Vezmu za kliku a vejdu do noci. Ohně hoří v různých částech města. Jedna z hranic plápolá na konci ulice. Kolem ní stojí pozůstalí padlých. Děti, starci, vdovci, sirotci. Nikoho tady smrt neušetří. Život se stal pronájmem za půl sta zlatých denně.

Orel...

Sedím v hospodě a sleduji hosty. Liščí masku skrývá kápě. Lidé přicházejí a odcházejí. Všichni se podobají spíše zvířatům. Špinavý, nemytí. Droga mi proudí tělem a já cítím lehké opovržení a nadřazenost. Já jsem dravec. Oni jsou drůbež jen figurky ve vyšší partii.

„Co to bude?“ zeptá se hospodský, který se konečně dostal k mému stolu.

„Informaci.“

„Cože?“ zdá se, že nechápe. Pevný stisk ho ale stáhne na židli a čepel meče se mu opře o rozkrok.

„Potřebuji vědět kdo je nejschopnější překupník.“ hledí na mě pohledem býka, ze kterého život udělal prostého a vyčerpaného vola.

„Táhni k čertu, chlape. Krysa žije dvě ulice odtud vedle koželužen. To ví přeci každé dítě.“ Jenže já už dávno nejsem dítě. Já pracuji, abych děti chránil. Vstanu a beze slova hodím na stůl dvě mince.

Vyjdu ven. Noc pokročila a brzy bude svítat. Ulice začíná smáčet déšť. Těžké kapky smývají špínu do kanálů podél cest. Dnes si nepochybně nevybere daň jen mor, ale i déšť. Sám jsem viděl několik ubožáků, co je alkoholová únava odvedla do škarpy. Smutně se nadechnu a vložím do úst další tabletku. Svět se zase stane snesitelnějším, pomyslím si, když se vydám ke koželužnám.

Mince padá, rotace ustává ...

Panna...

Sedím nervózně ve svém úkrytu a cítím dešťové kapky padající skrz rozbitou střechu. Minuty se táhnou jako hodiny a má nervozita rychle stoupá. Přemýšlím, zda nebyl hloupý nápad jít za Krysou nebo si vybrat tak velkou kořist. Jediné, čeho nelituji, je smrt Bartucova nástupce. Lord prase svou ženu už dávno ubil a teď není, kdo by nastoupil na trůn jejich rodu. Pokud nic jiného, toto mi přináší zadostiučinění.

Z myšlenek mě vyruší až zaklepání na dveře. Tak letmé, že ho málem přehluší déšť. Otevřu dveře a hledím do tváře tak dvanáctiletého chlapce. Jeho pihovatý obličej na mě hledí s údivem. Je ale také vidět, že žije na ulici už dlouho. Krysa by nenajímal nikoho, kdo není profesionál.

„Pán vás očekává ve svém příbytku. Prý máte vzít zboží s sebou.“ Řekl chlapec a nečekaje spropitné nebo něco podobného vyrazil zpět do deště. Mě nezbylo nic jiného než posbírat svůj lup a vyrazit do uhasínající noci.

Krysa bydlel poblíž koželužen. V tomto deštivém ránu byl jejich pach takřka nesnesitelný. Vytáhl jsem si roušku a navlékl si ji přes obličej. Díky ní a kapuci jsem pach ani déšť takřka necítil. Cesta se mi v nervozitě táhla a oči těkaly po ulici očekávající přepadení. Nakonec jsem však dorazil až ke Krysově domu. Zaklepal. Dveře se tiše otevřely a já spatřil Krysovův úsměv. Vstoupil jsem s ním dovnitř.

Orel...

Můj meč se zakousl do Medvědova těla a ten zakňučel. Krysa se schovával za stolem a kňučel. Jeho hloupost. Neměl na mě svého bratra posílat. Pro jejich životy jsem nepřišel. Odstoupil jsem od mrtvého a chytil obchodníka za košili.

„Chceš dopadnout stejně? Myslím, že ne, raději mluv.“ Muž sebou chvilku kroutil ale pak zplihl.

„Dobrá,“ povzdychl si. „Ten, koho hledáš, tu byl a mám mu dát vědět, až najdu kupce.“

„Skvěle Kryso, právě jsi ho našel. Teď již jen zbývá mu dát vědět.“ Musel jsem se ušklíbat, vše šlo jako po másle. Krysa skutečně pro zloděje poslal nějakého pouličního žebráčka. Schoval jsem se na židli za dveřmi a s mečem na klíně čekal. Mrtvolu bratra Krysa položil na lůžko ve vedlejší místnosti. Teď vypadal naprosto mimo sebe. Začínalo svítat, když se ozvalo zaklepání na dveře.

Mince dopadá, poslední otočka ...

Panna...

Ani mi nepřišlo, že by byl Krysa nervózní. Možná trochu bledý. Teď si uvědomuji, že jsem v nadšení povolil na ostražitosti. Bolest přišla nečekaně a byla zcela ochromující. Podíval jsem se na svou hrud', ze které čněla špička meče.

Konec...

Konec...

Sbohem...

Muž za mnou na sobě měl masku lišky, jeho pohyby byli povědomé. Škubnutím vytáhl meč a vytrhl mi vak kořisti z rukou. Cítil jsem krev v ústech a pomalu klopytal dopředu. Po dvou krocích jsem upadl. Narazil do tvrdé podlahy. Bota mě tvrdě udeřila do boku a já se obrátil zpět na svého vraha. Ve chvíli, kdy mi srdce naposledy rozproudilo krev, jsem spatřil tvář pod maskou a se slzou na líci usnul spánkem spravedlivým.

Orel...

Byl jsem v šoku. Do místnosti vešel v doprovodu krysy malý chlapec. Mohlo mu být maximálně dvanáct. Byl zamaskovaný a přes rameno mu visel těžký pytel kořisti. Na čele mi perlil pot a ruka s pestrobarevnou tabletkou našla ústa sama. Účinek se dostavil rychle. Zase jsem byl Liška, svědomí šlo pryč.

Zabořil jsem meč do těla toho spratka a vyrval mu lup. Chtěl jsem spatřit jeho tvář. Obrátil jsem ho kopem a chtěl se sehnout nad jeho tvář.

„Né!“ vykřikl Krysa a vrhl se mi na záda. Dýka v jeho ruce mi shodila masku a zasadila hluboký úder do tváře.

Ohnal jsem se pytlem a zasáhl muže do hrudi.

Sedl si tvrdě na zadek.

Můj meč jeho život ukončil jediným švihem. Odplivl jsem si a vyšel do rána s lupem přes rameno. Slunce si pomalu razilo svými paprsky cestu do města, kde je tma věčná...

Poražení a vítězové...

Lord Bartuc tvrdě dosedl do křesla a napil se vína. Usmíval se. Zaplatil vraha a měl své věci zpět. Byl čas slavit. Na svého mrtvého syna si ani nevzpoměl...

Řezbář Kasimu seděl ve své dílně a čekal na návrat syna. Potřeboval pomoci s hledáním toho, co mu bylo nejcennější. Kašel ho zachvátil a podíval se na zkrvavený rukáv. Neměl na lék a čas se chýlil ke konci.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Kasimu otevřel. Gardista držel v náručí balík, tak malý, tak drobný v tomto světě. Kasimův poklad. Nejcennější co měl. Jeho druhý syn...

Alex Kasimu šel městem. Chtěl by cítit triumf, ale nedostávalo se mu ho. Vak peněz v kapse tížil namísto pocitu lehkosti. Droga došla a následky jeho činů dopadaly jeden za druhým jako kladivo na kovadlinu. Nadechl se a vstoupil do jejich domku na kraji chudinské čtvrti. Na jehož dveřích byla černá značka kněžích boha smrti...s